

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Dalawampu't Dalawa

Jeff Pippenger
2026-01-02

Bilang Dalawampu't Dalawa

Sa nakaraang artikulo, nasa kalagitnaan na tayo ng pagtalakay sa apat na pagtukoy sa sinaunang Israel bilang “lahi ng mga ulupong.” Sa Mateo, kapuwa si Juan at si Jesus ay tinawag ang mga Pariseo at mga Saduceo na lahi ng mga ulupong. Si Juan ay kumakatawan sa simula ng isang proseso ng pagsusubok na kinikilala sa kaniyang pagtuturo na si Jesus, na susunod sa kanya, ay lubos na lilinis ang Kanyang giikan. Idinagdag ni Jesus sa proseso ng pagsusubok ni Juan, sa pamamagitan ng pagsasaklaw pati ng proseso ng paghuhukom, nang Kanyang binanggit ang reyna ng Seba at ang Ninive. Ang paghuhukom ay nagaganap sa ikaapat na salinlahi, at isang uri sa paghuhukom ay nahahayag bilang mga ahas, sapagkat ang kanilang ama ay ang diyablo. Idinagdag ni Jesus ang usapin ng ikaapat na salinlahing humihingi ng tanda, samantalang ang tanda ay hayagang nasa paningin.

Sa Mateo, kabanata dalawampu't tatlo, ipinahayag ang mga "sa aba" laban sa mga Fariseo at Saduceo, at ang proseso ng pagsubok at paghuhukom ay muling iniuugnay sa huling salinlahi. Ang kabanata dalawampu't dalawa ay naghahanda ng kaligiran para sa mga "sa aba" ng kabanata dalawampu't tatlo.

Samantalang nagkakatipon ang mga Fariseo, tinanong sila ni Jesus: Ano ang iniisip ninyo tungkol kay Cristo? Kaninong anak siya?

Wika nila sa kaniya, “Ang Anak ni David.”

At sinabi niya sa kanila, Kung gayon, paanong tinatawag ni David, sa Espiritu, siya na Panginoon, na sinasabi, “Sinabi ng Panginoon sa aking Panginoon, Umupo ka sa aking kanan, hanggang sa gawin ko ang iyong mga kaaway na tuntungan ng iyong mga paa”? Kung tinatawag nga siya ni David na Panginoon, paanong siya’y kanyang anak?

At walang sinuman ang nakasagot sa kaniya kahit isang salita, ni may sinumang mula sa araw na iyon ay nangahas pang magtanong sa kaniya ng anuman. Mateo 22:41-46.

Nang masara na ang pinto para sa anumang karagdagan pakikipag-ugnayan, inilahad ni Jesus ang walong “sa aba” sa kasunod na kabanata. Sa talatang labintatlo ang “sa aba” ay laban sa pagsasara ng mga pintuan ng kaharian ng langit. Mula sa mga pintuan ng Langit ibinubuhos ang huling ulan. Ang walong “sa aba” ay tungkol sa mga nagpapakilalang sila ang nagbubukas ng pintong walang taong makapagbubukas at nagsasara ng pintong walang taong makapagsasara. Sa isang pangitain, ipinakita kay Kapatid na White ang mga hindi sumunod kay Cristo sa Kabanal-banalang Dako na ipinadadala nila ang kanilang mga panalangin sa walang-lamang Dakong Banal, kung saan, sa

pagpapanggap na siya si Cristo, inakay sila ni Satanas na maniwalang nasa ayos ang lahat. Muli nilang binuksan ang Dakong Banal, at isinara ang Kabanal-banalang Dako.

Marami ang tumitingin nang may panginigilabot sa ginawa ng mga Hudyo sa pagtakwil at pagpapako kay Cristo; at samantalang binabasa nila ang kasaysayan ng Kanyang kahiya-hiyang pag-aalipusta at pagmamalupit, iniisip nilang minamahal nila Siya, at hindi sana nila Siya ikinaila gaya ng ginawa ni Pedro, ni ipinako Siya sa krus gaya ng ginawa ng mga Hudyo. Ngunit ang Diyos na bumabasa sa mga puso ng lahat ay inilagay sa pagsubok ang pag-ibig kay Jesus na kanilang ipinahahayag na nadarama. Ang buong langit ay nagmasid nang may sukdulang pagkainteres sa pagtanggap sa mensahe ng unang anghel. Ngunit marami na nag-angking umiibig kay Jesus, at nagbubuhos ng luha habang binabasa ang salaysay ng krus, ay kinutya ang mabuting balita ng Kanyang pagdating. Sa halip na tanggapin ang mensahe nang may kagalakan, ipinahayag nila na ito'y isang panlililalang. Namuhi sila sa mga umiibig sa Kanyang pagpapakita at itinakwil sila mula sa mga iglesya. Yaong mga tumanggi sa unang mensahe ay hindi napakinabangan ang ikalawa; gayundin ay hindi nila napakinabangan ang sigaw sa hatinggabi, na siyang dapat sana'y naghanda sa kanila upang pumasok, kasama ni Jesus, sa pamamagitan ng pananampalataya, sa Kabanal-banalang Dako ng santuwaryong makalangit. At sa pagtanggap sa dalawang naunang mensahe, lubha nilang pinadilim ang kanilang pagkaunawa anupa't wala silang nakikitang liwanag sa mensahe ng ikatlong anghel, na nagpapakita ng daan patungo sa Kabanal-banalang Dako. Nakita ko na, kung paanong ipinako ng mga Hudyo si Jesus sa krus, gayon din ipinako ng mga iglesyang sa pangalan lamang ang mga mensaheng ito, at kaya't wala silang kaalaman sa daan patungo sa Kabanal-banalang Dako, at hindi sila mapapakinabangan ng pamamagitan ni Jesus doon. Gaya ng mga Hudyo, na naghahandog ng kanilang mga haing walang kabuluhan, inihahandog nila ang kanilang mga panalanging walang kabuluhan sa dakong iniwan na ni Jesus; at si Satanas, na nalulugod sa pandaraya, ay nagsusuot ng anyong relihiyoso, at iginigiya ang mga isipan ng mga nag-aangking Kristiyanong ito sa kaniya, na gumagawa sa pamamagitan ng kaniyang kapangyarihan, ng kaniyang mga tanda at ng mga kababalaghang sinungaling, upang itali sila sa kaniyang bitag. *Early Writings, 258-261.*

Sa talatang labing-apat, may sa aba laban sa mga sumisila sa mga bahay ng mga babaing balo at nagpapahaba ng mga panalangin. Ang sa aba sa talatang labing-lima ay dahil ginagawa nilang ang kanilang mga bagong-hikayat ay dalawang ulit na higit na anak ng impiyerno kaysa sa kanila. Sa mga talatang labing-anim hanggang dalawampu't dalawa, ang mga balakyot ay sumusumpa sa templo.

Ito ay hindi mga salita ni Sister White, kundi ang mga salita ng Panginoon, at ang Kanyang mensahero ay ibinigay ang mga ito sa akin upang ibigay sa inyo. Tinatawag kayo ng Diyos na huwag nang kumilos na kasalungat sa Kanya. Maraming tagubilin ang ibinigay hinggil sa mga lalaking nag-aangking sila'y mga Kristiyanong, samantalang ibinubunyag nila ang mga katangian ni Satanas, na sa diwa, salita, at gawa ay sinasalungat ang pagsulong ng katotohanan, at tiyak na sumusunod sa landas kung saan sila inaakay ni Satanas. Sa katigasan ng kanilang puso, kinamkam nila ang kapangyarihang sa anumang paraan ay hindi nauukol sa kanila, at hindi nila dapat gamitin. Wika ng dakilang Guro, 'Ibabaligtad Ko, ibabaligtad Ko, ibabaligtad Ko.' Sinasabi ng mga tao sa Battle Creek, 'Ang templo ng Panginoon, ang templo ng Panginoon ay

kami' ngunit sila'y gumagamit ng karaniwang apoy. Ang kanilang mga puso ay hindi napalalambot at napapasuko ng biyaya ng Diyos. Manuscript Releases, tomo 13, 222.

Sa talatang dalawampu't tatlo at dalawampu't apat, ang "sa aba" ay dahil sa pagpapabaya sa katarungan, kahabagan, at katapatan. Ang mga talatang dalawampu't lima at dalawampu't anim ay hinggil sa pagkukunwari ng paglilinis sa labas ng kopa, ngunit hindi sa loob.

Nagpatuloy ang apostol: 'Taglay natin ang kayamanang ito sa mga sisidlang luwad, upang ang kadakilaan ng kapangyarihan ay mula sa Diyos, at hindi mula sa atin.' Maaaring naipahayag sana ng Diyos ang Kanyang katotohanan sa pamamagitan ng mga anghel na walang kasalanan, ngunit hindi ito ang Kanyang panukala. Pinipili Niya ang mga tao, mga taong nababalot ng kahinaan, bilang mga kasangkapan sa pagsasakatuparan ng Kanyang mga panukala. Ang kayamanang hindi matutumbasan ang halaga ay inilalagak sa mga sisidlang luwad. Sa pamamagitan ng mga tao, ihahatid sa sanlibutan ang Kanyang mga pagpapala. Sa pamamagitan nila, magliliwanag ang Kanyang kaluwalhatian sa kadiliman ng kasalanan. Acts of the Apostles, 330.

Pagkatapos, tinutukoy ng mga talatang ika-dalawampu't pito at ika-dalawampu't walo ang masasama bilang mga libingang pinaputi, na inuugnay kay Sebna sa Isaias kabanata dalawampu't dalawa, kung saan si Sebna ay nagmamapuri sa kahanga-hangang libingang kaniyang ginagawa, ngunit kailanman ay hindi siya malalagak doon, sapagkat itatapon siya ng Diyos mula sa Kaniyang bibig tungo sa isang malayong parang. Ang malayong parang ay kinakatawan ng libingan ng sinungaling na propeta ng Bethel na nagbunsod sa masuwaying propeta upang mailibing sa gayunding libingan. Pagkatapos, ganito ang sinasabi ng ikawalong "sa aba":

Sa aba ninyo, mga eskriba at mga Pariseo, mga mapagpaimbabaw! Sapagkat itinatayo ninyo ang mga libingan ng mga propeta at ginagayakan ninyo ang mga puntod ng mga matuwid, at sinasabi ninyo, Kung kami sana'y nabuhay sa mga araw ng aming mga ama, hindi kami nakibahagi kasama nila sa pagbububo ng dugo ng mga propeta. Kaya't kayo'y nagpapatotoo laban sa inyong sarili, na kayo ang mga anak ng mga pumatay sa mga propeta. Punuin ninyo kung gayon ang takal ng inyong mga ama.

Kayong mga ahas, kayong lahi ng mga ulupong, paano kayo makatatakas sa hatol ng impiyerno?

Kaya nga, narito, sinusugo ko sa inyo ang mga propeta, at mga pantas, at mga eskriba; at sa ilan sa kanila'y inyong papatayin at ipapako sa krus; at sa ilan sa kanila'y inyong hahagupitin sa inyong mga sinagoga, at uusigin ninyo sila mula sa bayan hanggang sa bayan; upang sumapit sa inyo ang lahat ng dugo ng mga matuwid na nabuhos sa ibabaw ng lupa, mula sa dugo ni Abel na matuwid hanggang sa dugo ni Zacarias na anak ni Barachias, na inyong pinatay sa pagitan ng templo at ng dambana.

Katotohanang sinasabi ko sa inyo, darating sa lahing ito ang lahat ng mga bagay na ito. Mateo 23:29-36.

Ang mga ahas, na siyang lahi ng mga ulupong, ay hinahatulan sa nasabing bahagi. Sa naturang bahagi, ang paghatol ay hindi ibinabatay sa mga saksi—ang reyna ng Sheba at ang mga

taga-Ninive—kundi sa dugo ni Abel hanggang kay Zacarias. Ang ikaapat na salinlahi, na tinatawag na mga ulupong, ay hinahatulan sa pamamagitan ng dalawang saksi mula sa panlabas na kasaysayan ng sinaunang Israel at dalawang saksi mula sa panloob na kasaysayan ng sinaunang Israel. Ang Lucas, kabanata tatlo, ang panghuli sa apat na pagtukoy sa mga ulupong ng ikaapat at pangwakas na salinlahi, at ito’y isang paralelo lamang sa Mateo, kabanata tatlo. Apat na pagtukoy ang nagpapakilala na, sa panahon ng pangwakas na paghatol sa sambahayan ng Diyos, sa ikaapat na salinlahi, ang isang uri ay ilalantad ang kaniyang likas bilang mga anak na lalaki at babae ni Satanas, at ang kabilang uri, bilang mga anak na lalaki at babae ng Diyos. Nagsisimula ang proseso ng pagsubok, na siyang pasimula ng paghihiwalay, kapag itinaas ng sugo na naghahanda ng daan para sa Sugo ng Tipan ang kaniyang tinig sa ilang.

Sa banal na habi ng Kasulatan, ang mga pangalan ay hindi lamang mga etiketa kundi mga pabulong na propesiya—mga pangalawang awit na inaawit sa ilalim ng rabaw ng kasaysayan, na naghahayag ng ubod ng pagtubos. Kapag isinaayos ang mga kahulugan ng mga inapo mula kay Adan hanggang kay Noe upang mabuo ang isang pahayag, nagbubunga ito ng isang mensaheng tumutugma sa kasaysayang kinakatawan ng talaangkanan. Ang pangalang Adan ay nangangahulugang “tao,” at si Set ay “itinalaga.” Si Enos ay “mortal” (nasasailalim sa kamatayan), at si Kenan ay “pighati.” Sa pamamagitan ng “papuri/pagpapala ng Diyos” (Mahalalel), ang Langit ay “bababa” (Jared). Bumaba ang Langit bilang ang “iniukol o pinahiran” (Enoc), na naghayag ng mensahe ng paghuhukom sa pamamagitan ng kanyang anak na si Metusela (“kapag siya’y namatay, ito’y ipapadala”). Ang kamatayan ni Metusela ang magiging kasukdulan ng isang “makapangyarihang” pagbubuhos ng Espiritu Santo, na kinatawan sa pagsasanib ni Lamec (hininga) kay Metusela, gaya ng pagsasanib ng Sigaw sa Hatinggabi sa Ikalawang Anghel. Si Metusela ang Ikalawang Anghel at si Lamec ang Sigaw sa Hatinggabi na nagkaroon ng kasukdulan sa baha ni Noe.

Sa isang higit pang pinadalisay na anyo, ipinapahayag ng mga pangalan: "Ang tao ay itinalagang mortal, nasasailalim sa dalamhati at kamatayan, bilang bunga ng unang Adan; ngunit sa pamamagitan ng pagpapala ng Diyos, si Cristo ay itinalaga ang Kanyang sarili upang bumaba at ipahayag ang kahatulan sa pamamagitan ng Kanyang kamatayan sa krus, na sinundan ng makapangyarihang pagbubuhos ng Espiritu Santo."

Binubuod ng sampung pangalang ito ang mensahe ng Ebanghelyo habang sinusundan ang kasaysayan ng daigdig mula sa paglalang hanggang sa huling ulan, na nagwawakas sa Ikalawang Pagdating. Ang symbolismong ito, na nakatago sa mga pangalang ito, ay may katapat sa Pahayag. Inilalahad ng Henesis ang talaangkanang Alpha, at ang 144,000 ng Pahayag 7 ay naglalahad ng kaganapang Omega sa tinatakan na nalabi.

Ang Judah ay nangangahulugang “papuri,” ang Reuben ay nangangahulugang “narito, isang anak na lalaki,” ang Gad ay nangangahulugang “mabuting kapalaran/pulutong,” ang Asher ay nangangahulugang “maligaya/mapalad,” at ang Naphtali ay nangangahulugang “pakikipagbuno.” Ang Manasseh ay nangangahulugang “pagpapalimot,” ang Simeon ay nangangahulugang “pakikinig,” ang Levi ay nangangahulugang “pagkakadugtong/pagkakalakup,” ang Issachar ay nangangahulugang “gantimpala,” ang Zebulun ay nangangahulugang “karangalan/tirahan,” ang

Joseph ay nangangahulugang “pagdaragdag,” at ang Benjamin ay nangangahulugang “anak ng kanang kamay.”

Ang mga sumusunod sa Leon ng lipi ni Juda ay mga anak ng Diyos, na pinagpala habang sila'y dumaraan sa isang pagsubok na kinapapalooban ng pakikipagbuno sa Diyos gaya ng ginawa ni Jacob. Sa pamamagitan ng pakikipagbunong ito, ang kanilang mga kasalanan ay nalilimutan sa proseso ng pagpapaging-banal na idinidulot ng pakikinig sa Salita ng Diyos, na siya namang nag-uugnay sa kanila kay Cristo sa isang ugnayang tipan. Ang kanilang gantimpala ay manahan nang marangal kasama ni Cristo sa Kanyang trono, nakaluklok sa mga makalangit na dako, samantalang ginagamit sila ng Diyos upang palawakin ang Kanyang kaharian—sa pamamagitan nila'y tinatawag Niya ang malaking karamihan mula sa Babilonia bilang mga anak ng Kanyang kanang kamay.

Ang anim na anak na lalaki ni Lea ay sina Ruben, Juda, Simeon, Levi, Isacar, at Zabulon. Ang kanyang alilang si Zilpa, na ang kahulugan ng pangalan ay “isang mabangong patak,” ay nagkaroon ng dalawang anak na lalaki: Gad at Aser. Ang dalawang anak na lalaki ni Raquel ay sina Jose at Benjamin. Ang alila ni Raquel na si Bilha—na ang kahulugan ng pangalan ay “mahiyain o matatakutin”—ay nagkaanak ng mga lalaking sina Dan at Neftali. Sa pananaw na propetiko, ang talaangkanan dito ay nagbibigay ng ilang linya na dapat isaalang-alang. Hindi tulad ng Alpha at ng sampung salinlahi sa ikalimang kabanata ng Genesis, ang Omega ay may labindalawang inapo, na may sarili nitong mga natatanging propetikong salik. Sa isandaan at apatnapu't apat na libo, hindi binanggit si Dan at pinalitan ni Manases ang kanyang kapatid na si Efraim.

Ang Alpha na talaan ng lahi ng Henesis ay tumutugma sa Omega na talaan ng lahi ng Pahayag, sapagkat tinutukoy ng Henesis ang banal na gawaing pangkaligtasan ni Cristo, at tinutukoy naman ng Pahayag ang mga yaon na, sa katuparang Omega ng naturang propesiyang Alpha, ay ganap na tumutupad sa mismong pangako at propesiyang isinasaad sa propesiyang Alpha.

Ang paglalapat ng dalawang linyang ito ay kadalasang isinasagawa ng mga teologo, subalit hindi kailanman mula sa pananaw ng metodolohiyang “line upon line.” Ang dalawang talaangkanan sa Genesis at Pahayag ay nagbibigay ng dalawang saksi na ang Diyos ay nagsasalita sa ikalawang antas. Ang isang wika ay ang nasusulat na patotoo gaya ng pagkakatala nito, at ang isang sekundaryong linya sa loob ng patotoong iyon ay inilalatag sa antas na simboliko. Karaniwan, ang mga teologo ay hindi lumalampas sa mababaw na pagmamasid hinggil sa mensaheng naipapahayag sa pamamagitan ng mga kahulugan ng mga pangalan sa Genesis at Pahayag. Itinuturing nilang isang kabaguhan ang kanilang nakikita, na higit na nagsasalita tungkol sa sarili nilang karunungan makatao, na pinatutunayan ng kanilang mapagbanal-banalan na kakayahang makita ang talinghaga sa loob ng mga kahulugan ng mga pangalan. Hindi nila kailanman nakikita ang mensaheng inilatag sa labindalawang anak ni Ismael. Hindi nila nakikita nang wasto ang mga talaangkanan ni Jesus sa Mateo at Lucas. Hindi nila nakikita ang mga talaangkanan ng huling pitong hari ng Juda, at ng huling pitong hari ng Israel, ng unang pitong hari ng Juda, o ng unang pitong hari ng Israel.

Kapag sinasabi kong hindi nila nakikita, ang ibig kong sabihin ay: kung tatanungin mo ang Google kung may mga katuruan hinggil sa mga talaangkanang ito, ang sagot ay "oo," hinggil sa kay Adan hanggang kay Noe sa Genesis, at "oo" hinggil sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Ngunit inaangkop ba nila sa ganitong paraan ang sampung inapo ni Abram sa Genesis labing-isa? Hindi. Inaangkop ba nila ang talaangkanan ni Cain at ang talaangkanan ni Set? Oo, ngunit napakalayo sa tunay na kahulugan, anupa't para bang ibang paksa na ang kanilang tinatalakay. Walang dudang tinatalakay nila ang mga talaangkanan ni Cristo sa Mateo at Lucas, ngunit minsan pa, malayong-malayong sumasala sila sa puntirya. Bakit mahalaga iyon, itatanong mo? Sapagkat nilalayon kong magbigay ng isang pangkalahatang pagtanaw sa mga maka-propetikong linya ng mga talaangkanang ito, at nais kong maging malinaw mula pa sa simula na sinusikap kong matukoy ang kabuluhan ng ikaapat na salinlahi bilang isang sagisag ng biblikal na propesiya. Makabubuti sa bagay na iyon ang pangkalahatang pagtanaw sa mga talaangkanang ito, ngunit magiging kapabayaang sa sinuman kung iisiping ang payak na buod ng mga bagay na susunod ay siya na ang lahat ng dapat maunawaan hinggil sa mga linyang ito ng mga talaangkanan.

Pagkaraan ng talaangkanan mula kay Adan hanggang kay Noe, matatagpuan natin ang dalawang hanay ng mga talaangkanan sa ikaapat at ikalimang kabanata ng Genesis. Ang dalawang hanay na iyon ay kinakatawan ng mga inapo ni Kain at ng mga inapo ni Set. Di gaya ng talaangkanan mula kay Adan hanggang kay Noe na kumakatawan sa sampung salinlahi, ang mga linya nina Set at Kain ay kapwa tumutukoy sa walong salinlahi. Dahil dito, dapat silang ituring bilang dalawang yugto na tig-aapat. Sina Set at Kain ay mga sagisag ng tipan, at si Kain ay kumakatawan sa mga, ayon sa Isaias dalawampu't walo at dalawampu't siyam, gumagawa ng isang tipan ng kamatayan, na pawawalang-bisa sa pagdating ng umaapaw na paghagupit. Sila ang mga nagtatayo ng kanilang mga bahay sa buhangin. Ang mga nagtatayo sa Bato ay gumagawa ng isang tipan ng buhay, gaya ng kinakatawan sa Unang Pedro, kabanata dalawa, bilang mga nakatikim na ang Panginoon ay mabuti, at sila ang "hinirang na lahi." Ang "marami" ay nagtatayo sa buhangin, ngunit "iilan" ang hinirang.

Ang talaangkanan ni Kain ay isang mapanghimagsik na himig sa simponya ng mga pangalan, sapagkat ang mga pangalan ay kumakatawan sa kaluwalhatiang makatao na walang-kabuluhan, na humahantong sa paglalagalag nang walang patutunguhan, matapos hampasin ng langit. Sa pagwawalang-bahala sa babala, ang angkan ni Kain ay nagpapahayag ng isang huwad na kadiyosan, nababalutan ng mapaghiganting kapangyarihang makatao, na kinakatawan ng mga sining ng sangkatauhan, na humuhubog ng isang kulturang bakal: maganda, ngunit marahas, at salát sa pag-asa. Ang huling pahayag na iyan ay isang lagom ng mensahe sa walong salinlahi ni Kain na hinango mula sa mga pangalan.

Ang salinlahi ni Seth ay tumutugon sa salinlahi ni Cain sa pamamagitan ng biyaya. Sa kahinaang makatao na itinalaga sa sangkatauhan, ang dalamhati ng mga tumatawag sa Diyos ay magiging papuri, habang bumababa ang langit. Sila'y matapat na lumalakad sa landas na umaakyat tungo sa kaluwalhatian, sa panahon ng pagsubok, hanggang sa ang sigaw ng "pag-asa" ay magdala ng kapahingahan, sa pamamagitan ng mga tubig ng pagliligtas. Ang huling pahayag na iyon ay isang buod ng mensahe sa walong salinlahi ni Seth na hinango mula sa mga pangalan.

Ang dahilan ng paghahati sa walong salinlahi sa dalawang pangkat na tig-apat na salinlahi ay itinatag sa unang hakbang ng tipan, nang ang propesiya ng pagkaalipin sa Ehipto ay tinukoy bilang 400 taon at na ang 400 taon ay magwawakas sa ikaapat na salinlahi. Kapag ang patotoo ni Pablo ay isinanib sa propesiya ng tipang Alfa, nagbubunga ito ng dalawang yugto na tig-215 taon na binubuo ng apat na salinlahi sa bawat yugto. Ang walong salinlahi, sa loob ng 430 taon, ay kumakatawan sa dalawang yugto na tig-215 taon. Ang unang yugto ay kinakatawan ng mabuting Paraon na nakakilala kay Jose. Pagkaraan ng 215 taon, may lumitaw na bagong Paraon na hindi nakakilala kay Jose. At nagsimula ang sumunod na pangkat ng apat na salinlahi.

Ang walong salinlahi, na hinati nang pantay sa dalawang yugto, na ang bawat isa ay malinaw na itinatangi bilang sariling yugto ng apat na salinlahi, ay pinagtitibay ang paglalapat sa gayunding paraan ng walong salinlahi ni Kain at ni Set. Kapag ginawa ang paglalapat na iyon, ang walong salinlahi ni Set ay naihanay sa walong salinlahi ni Kain. Si Kain ay kumakatawan sa marami na tumatanggap ng tatak ng halimaw, at si Set ay kumakatawan sa kakaunti na tumatanggap ng selyo ng Diyos. Si Kain ay tanda ng sangkatauhan, at si Set ay tanda ng sangkatauhan na kaisa ng Pagka-Diyos sa konteksto ng tipan ni Noe, samantalang ang angkan nina Jose at Moises ay nasa konteksto ng tipan ni Abram.

Pagkatapos, sa kabanata labing-isa, ang talaangkanan ng hinirang na bayan ay kinakatawan ng sampung pangalan mula kay Shem hanggang kay Abram. Ang kabanata labing-isa ay ang salaysay ng tore ng Babel, ngunit ito rin ang talaangkanan ng hinirang na bayan, na kinakatawan ni Abraham. Ipinakilala ng kabanata labing-isa ang isang hinirang na bayan na papasok sa isang tatluhang tipan sa Diyos. Ang ikatlo at pangwakas na hakbang ay ang paghahain kay Isaac sa kabanata dalawampu't dalawa. Ang kabanatang "labing-isa" ang alpha na pasimula at ang kabanatang "dalawampu't dalawa" ang omega na wakas. Ang pananampalatayang kailangan upang marinig ang tinig ng Diyos sa kahulugan ng mga pangalan ay hindi naiiba sa pananampalatayang kailangan upang marinig ang Kanyang tinig sa bilang ng Kanyang Salita. Isang paglalapat ng talaangkanan na hindi tinatalakay ng mga teologo ay ang talaangkanan ni Ishmael, ang sagisag ng Islam.

At ito ang mga pangalan ng mga anak ni Ismael, ayon sa kanilang mga pangalan, ayon sa kanilang mga salinlahi: ang panganay ni Ismael, si Nebajoth; at si Kedar, at si Adbeel, at si Mibsam, at si Mishma, at si Dumah, at si Massa, si Hadar, at si Tema, si Jetur, si Naphish, at si Kedemah: Ito ang mga anak ni Ismael, at ito ang kanilang mga pangalan, ayon sa kanilang mga bayan, at ayon sa kanilang mga kuta; labindalawang prinsipal ayon sa kanilang mga bansa. Genesis 25:13-16.

Kapag ang mga kahulugan ng labindalawang pangalang ito ay inilahad bilang isang pahayag, ito ay mababasa nang ganito: "Sa paraang propetiko, ang mga inapo ni Ishmael ay isang mabunga, maitim ang balat na bayan na bantog bilang mga mandirigma, ngunit ayon sa kasaysayan at sa propetikong pananaw ay nagdalamhati noong Agosto 11, 1840, at pagkatapos ay noong Setyembre 11, 2001. Sila ay tinatawag na 'mga anak ng silangan' sa kasaysayang biblikal. Sila ay nagmula sa Arabia, kung saan tumutubo ang mga mababangong espesya na ginagamit sa mga paglilingkod sa santuwaryo ng mga Hebreo. Ang salitang 'assassins' ay hinango mula sa kasaysayang Islamiko at

kumakatawan sa kamatayang idinudulot sa katahimikan. Sa panahon ng mga Krusada, ang Islam ay pumalibot, umikot, at kumubkob sa Katolikong Europa, ngunit ang kanilang sumunod na pagpipigil ay nagsilbing tanda ng pagdating ng pagpapasariwa mula 1840 hanggang 1844, at gayundin mula 9/11 hanggang sa krisis ng batas-Linggo. Ang mga kahulugan ng labindalawang pangalan ng mga anak ni Ishmael ay pawang kinakatawan sa naunang pahayag sa pamamagitan ng uri ng titik na naka-bold.”

Ang labindalawang pangalan sa talaangkanan ni Ismael ay umaabot sa kabuuang labintatlo, kung isasama si Ismael sa talaan. Ang labintatlo ang simbolikong bilang ng “paghihimagsik,” na siya ring ginawa ni Hagar, at iyon ang nagbunga upang pahintulutan ni Abraham na mapalayas sina Hagar at Ismael. Ginamit ni Pablo ang pangyayaring iyon upang ilarawan ang pagpapalayas sa sinaunang Israel bilang bayang nasa tipan ng Diyos, kasabay ng pagtatatag niya ng isang tipan sa kanyang Kristiyanong nobya.

Sapagkat nasusulat na si Abraham ay nagkaroon ng dalawang anak; ang isa sa pamamagitan ng alilang babae, at ang isa sa pamamagitan ng malayang babae. Ngunit ang mula sa alilang babae ay ipinanganak ayon sa laman; subalit ang mula sa malayang babae ay sa pamamagitan ng pangako. Ang mga bagay na ito’y isang alegorya; sapagkat ito’y ang dalawang tipan: ang isa ay mula sa bundok ng Sinai, na nagbunga ng pagkaalipin, na siyang si Agar. Sapagkat ang Agar na ito ay ang bundok ng Sinai sa Arabia, at tumutugma sa Jerusalem na umiiral ngayon, at nasa pagkaalipin kasama ng kanyang mga anak. Ngunit ang Jerusalem na nasa itaas ay malaya, na siyang ina nating lahat. Sapagkat nasusulat, Magalak ka, ikaw na baog na hindi nagluluwal; sumigaw at humiyaw, ikaw na hindi nagdaranas ng panganganak; sapagkat ang inulilang walang asawa ay may higit pang mga anak kaysa sa babaing may asawa. Ngayon, mga kapatid, gaya ni Isaac, tayo’y mga anak ng pangako. Ngunit kung paanong noon ang ipinanganak ayon sa laman ay umusig sa ipinanganak ayon sa Espiritu, gayon din naman ngayon. Gayunman, ano ang sinasabi ng Kasulatan? Palayasin mo ang alilang babae at ang kanyang anak; sapagkat ang anak ng alilang babae ay hindi magmamana kasama ng anak ng malayang babae. Kaya nga, mga kapatid, hindi tayo mga anak ng alilang babae, kundi ng malayang babae. Mga Taga-Galacia 4:22-31.

Si Ishmael ay sagisag ng Islam, at si Hagar, ang ina ni Ishmael, ay sagisag ng iglesya ng tipan ng kamatayan. Si Isaac ay sagisag ng Kristiyanismo, at si Sarah ang sagisag ng iglesya ng tipan ng buhay. Sa dahilang ito, nagkaroon si Ishmael ng labindalawang anak na lalaki, sapagkat ang labindalawa ay sagisag ng bayan ng tipan ng Diyos, at ang Islam ay isang huwad na anyo ng bayan ng tipan ng Diyos.

May dalawang talaangkanan ukol kay Cristo sa mga Ebanghelyo. Ang isa ay nasa Mateo at ang isa pa ay nasa Lucas.

At si Jacob ay naging ama ni Jose na asawa ni Maria; kay Maria ipinanganak si Jesus, na tinatawag na Cristo. Kaya’t ang lahat ng mga salinlahi mula kay Abraham hanggang kay David ay labing-apat na salinlahi; at mula kay David hanggang sa pagkatapon sa Babilonia ay labing-apat na salinlahi; at mula sa pagkatapon sa Babilonia hanggang kay Cristo ay labing-apat na salinlahi. At ang kapanganakan ni Jesucristo ay ganito ang pagkakaganap: Nang

ang kanyang ina, si Maria, ay nakatakdang ipakasal kay Jose, bago sila magsama, nasumpungang nagdadalang-tao siya sa pamamagitan ng Espiritu Santo. Mateo 1:16-18.

Tumutukoy ang talaan ng lahi ni Mateo sa tatlong magkakapantay na yugto na tig-labing-apat, na bumubuo ng isang yugto na apatnapu't dalawa. Si Cristo ang Omega ng kasaysayan ng tipan kaugnay ni Moises bilang ang Alpha ng kasaysayan ng tipan. Ipinanghula ni Moises na si Cristo ay magiging "gaya niya." Si Moises ay nagkaroon ng tatlong yugto na tig-apatnapung taon sa kaniyang isandaan at dalawampung taong buhay. Bawat apatnapung-taong yugto ng buhay ni Moises, kapag inilatag na linya sa linya, ay nagtatapos sa Kades, isang sagisag ng 1863 at ng batas ng Linggo. Ang tatlong yugto ni Cristo ay nagtatapos kay David, sa pagkabihag sa Babilonia, at sa pagpapatibay ni Cristo ng tipan sa pamamagitan ng Kanyang dugo sa krus. Si David ay kumakatawan sa pag-angat ng iglesiang matagumpay sa ilalim ng batas ng Linggo, at ang ikalawang linya ay tumutukoy sa mga mangmang na dalawang dinadala sa Babilonia, sa ilalim ng batas ng Linggo. Ang ikatlong yugto ay nagtatapos sa krus, na, minsan pa, ay sumasagisag sa batas ng Linggo, kung saan pinagtibay ni Cristo ang tipan ni Abraham kasama ang isang daan at apatnapu't apat na libo, at ang tipan ni Noe kasama ang dakilang karamihan.

Kahanga-hanga ang maaaring maunawaan kapag ang dalawang linyang ito ay ipinapatong sa ibabaw ng isa't isa. Ang isandaan at dalawampung taon ni Moises ay nagtutugma sa isandaan at dalawampung taon ni Noe, at ang apatnapu't dalawang salinlahi ni Cristo ay nauugnay sa paghahari ng antikristo sa loob ng apatnapu't dalawang simbolikong buwan sa panahon ng batas sa Linggo.

At sinabi ng Panginoon, Ang aking Espiritu ay hindi makikipagtagalan sa tao magpakailanman, sapagka't siya man ay laman: gayon ma'y magiging isandaan at dalawampung taon ang kaniyang mga araw. Henesis 6:3.

Kasabay ng talaan ng lahi sa Ebanghelyo ni Mateo, na nagbibigay-diin sa tipan kay Abraham, ang talaan ng lahi ni Cristo, na inilalahad ni Lucas, ay umaabot hanggang sa paglikha, kaya't binibigyang-diin ang tipan ng buhay na nilabag ni Adan sa Eden. Nagsisimula ang talaan ni Lucas kay Jesus at paurong na sinusundan ang Kanyang lahi hanggang kay Adan, na kinikilalang anak ng Diyos. Nagtatapos ang linya sa sakdal na Ikalawang Adan, at nagsisimula sa sakdal na Unang Adan. Mula sa Unang Adan hanggang sa Ikalawang Adan ay itinatanghal na pitumpu't pitong salinlahi.

Ang mga talaangkanan sa Kasulatan ay kumakatawan sa mga linya ng katotohanan. Katatapos lamang nating tukuyin ang ilan na lubhang humihigit sa mga kinakailangang saksi upang mapagtibay ang isang katotohanan. Ang mga linya ng talaangkanan ay naglalaman ng tinig ng mga katuparang pangkasaysayan at ng mga hula tungkol sa hinaharap, at taglay din nila ang tinig ni Palmoni, ang Kamangha-manghang Tagabilang ng mga lihim, yamang ang mga palaisipang numerikal na inilagay sa loob ng mga linyang iyon ay nagbibigay ng ikalawang tinig. Ang dalawang tinig na iyon ay naririnig na may kasama pang isang ikatlong tinig, ang tinig ng Kamangha-manghang Dalubwika, na lumikha at namamahala sa lahat ng bagay, kabilang ang mga pangalan ng mga tao, mga dako, at mga bagay.

Nang bumaling si Juan upang makita ang tinig sa likuran niya, ito ay gaya ng ugong ng maraming tubig; at nang magkaroon si Daniel ng gayunding pangitain, ang Kanyang tinig ay tinig ng karamihan. Ang panlabas na mensahe ng Kasulatan, gayundin ang mga pangalang nasusumpungan kalakip ng mensahe, at maging ang mga bilang na nasa loob ng mensahe, ay tatlong tinig sa iisang sipi. Kapag kinuha mo ang isang linya na naglalaman ng tatlong tinig at ipinatong mo ito sa ibabaw ng isang kahanay na linya, ang tatlong tinig ay nagiging maraming tinig.

At may isang tinig na nagmula sa luklukan, na nagsasabi, Purihin ninyo ang ating Diyos, kayong lahat na kaniyang mga lingkod, at kayong may takot sa kaniya, maging maliliit at malalaki. At narinig ko na wari'y tinig ng isang malaking karamihan, at gaya ng tinig ng maraming tubig, at gaya ng tinig ng malalakas na kulog, na nagsasabi, Aleluya: sapagkat naghahari ang Panginoong Diyos na Makapangyarihan sa lahat. Apocalipsis 19:5, 6.

Ang ilan sa mga pinakamahahalagang talaangkanan ay matatagpuan sa mga hari ng Israel. Ang unang pitong hari ng Israel, ang hilagang kaharian, ay nagwawakas kina Ahab, Jezebel, at Elias, at sa gayo'y kumakatawan sa Batas sa Linggo. Ang linya ng huling pitong hari ng mga hilagang lipi ay nagsisimula sa Batas sa Linggo at nagwawakas sa pagsasara ng probasyon ng sangkatauhan, kapag si Miguel ay tumindig sa Daniel 12. Ang unang pitong hari ng Juda ay naglalarawan ng kasaysayan mula sa Batas sa Linggo hanggang sa pagtindig ni Miguel, at ang huling pitong hari ay tumutukoy sa kasaysayang humahantong sa Batas sa Linggo. Dalawang linya ng talaangkanan, kapwa nagtataglay ng isang kasaysayang alpha at isang kasaysayang omega. Ang kasaysayang alpha ay ang panahon mula 9/11 hanggang sa Batas sa Linggo, at ang panahong omega ay ang Batas sa Linggo hanggang sa pagsasara ng probasyon. Ang unang pitong hari ng Israel ay tumutugma sa huling pitong hari ng Juda; at ang huling pitong hari ng Israel ay tumutugma sa unang pitong hari ng Juda.

Magpapatuloy tayo sa susunod na artikulo.

Maging matatag hanggang sa wakas

[Apocalipsis 1:1, 2, sinipi.] Ang buong Biblia ay isang kapahayagan; sapagkat ang lahat ng kapahayagan sa mga tao ay dumarating sa pamamagitan ni Cristo, at ang lahat ay nakasentro sa Kanya. Nagsalita sa atin ang Diyos sa pamamagitan ng Kanyang Anak, na pag-aari Niya tayo sa pamamagitan ng paglalang at ng pagtubos. Naparoon si Cristo kay Juan na ipinatapon sa Pulo ng Patmos upang ibigay sa kanya ang katotohanan para sa mga huling araw na ito, upang ipakita sa kanya ang mga bagay na malapit nang maganap. Si Jesucristo ang dakilang katiwala ng banal na kapahayagan. Sa pamamagitan Niya natin nalalaman kung ano ang dapat nating asahan sa mga nagwawakas na tagpo ng kasaysayan ng daigdig na ito. Ibinigay ng Diyos ang kapahayagan ito kay Cristo, at ipinabatid naman ni Cristo ang gayon kay Juan.

Si Juan, ang minamahal na alagad, ang piniling tumanggap ng pahayag na ito. Siya ang huling natirang buhay sa mga unang hinirang na alagad. Sa ilalim ng dispensasyon ng Bagong Tipan, pinarangalan siya gaya ng pagkakaparangalan sa propetang si Daniel sa ilalim ng dispensasyon ng Lumang Tipan.

Ang tagubiling ipaaabot kay Juan ay napakahalaga anupa't si Cristo ay bumaba mula sa langit upang ibigay ito sa Kanyang lingkod, at inutusan siyang ipadala ito sa mga iglesia. Ang tagubiling ito ang dapat maging paksa ng masusi at mapanalanging pag-aaral natin; sapagkat nabubuhay tayo sa panahong ang mga taong hindi nasa ilalim ng pagtuturo ng Banal na Espiritu ay magpapasok ng mga maling teorya. Ang mga taong ito ay nakaluklok sa matataas na posisyon, at mayroon silang ambisyosong mga proyektong isasakatuparan. Hinahangad nilang dakilain ang sarili, at rebolusyonahin ang buong kalagayan ng mga bagay-bagay. Ibinigay sa atin ng Diyos ang natatanging tagubiling upang ingatan tayo laban sa gayong mga tao. Iniutos Niya kay Juan na isulat sa isang aklat ang mga magaganap sa mga pangwakas na tagpo ng kasaysayan ng daigdig na ito.

Pagkaraan ng paglipas ng panahon, ipinagkatiwala ng Diyos sa Kaniyang mga tapat na tagasunod ang mahahalagang simulain ng kasalukuyang katotohanan. Ang mga simulain na ito ay hindi ibinigay sa mga walang naging bahagi sa pagpapahayag ng mensahe ng unang at ikalawang anghel. Ibinigay ang mga ito sa mga manggagawang may naging bahagi sa gawain mula pa sa pasimula.

Yaong mga dumaan sa mga karanasang ito ay nararapat na maging matatag na parang bato sa mga simulain na humubog sa atin bilang mga Seventh-day Adventista. Sila'y maging mga kamanggagawa ng Diyos, na binibigkis ang patotoo at tinatatakan ang kautusan sa gitna ng Kanyang mga alagad. Yaong mga nakilahok sa pagtatatag ng ating gawain sa saligang katotohanan ng Bibliya, yaong mga nakaaalam ng mga palatandaan sa daan na nagturo sa tamang landas, ay dapat ituring na mga manggagawang pinakamataas ang kahalagahan. Sila'y makapagsasalita mula sa sariling karanasan hinggil sa mga katotohanang ipinagkatiwala sa kanila. Ang mga lalaking ito ay hindi dapat pumayag na ang kanilang pananampalataya ay mapalitan ng kawalang-pananampalataya; hindi sila dapat pumayag na ang bandila ng ikatlong anghel ay kunin mula sa kanilang mga kamay. Dapat nilang panghawakan nang matatag hanggang sa wakas ang pasimula ng kanilang pagtitiwala.

Ang Panginoon ay nagpahayag na ang kasaysayan ng nakaraan ay muling isasalaysay sa ating pagpasok sa pangwakas na gawain. Bawat katotohanang ipinagkaloob Niya para sa mga huling araw na ito ay dapat ipahayag sa sanlibutan. Bawat haliging itinatag Niya ay dapat patatagin. Hindi natin ngayon maaaring lumihis mula sa saligang itinatag ng Diyos. Hindi natin ngayon maaaring pumasok sa anumang panibagong organisasyon; sapagkat ito'y mangangahulugan ng apostasya mula sa katotohanan.

Ang gawaing medikal na misyonero ay kailangang dalisayin at linisin mula sa lahat ng bagay na makapagpapahina sa pananampalataya ng mga mananampalataya hinggil sa nakaraang karanasan ng bayan ng Diyos. Ang Eden, ang marikit na Eden, ay nadungisan sa pagpasok ng kasalanan. May pangangailangan ngayon na sariwain ang karanasan ng mga lalaking gumanap ng bahagi sa pagtatatag ng ating gawain sa pasimula.

Sa pana-panahon ay nababasa natin ang mga pabatid ng pagkamatay ng mga dakilang lalaki ng sanlibutan. Ang kanilang oras ay dumarating nang bigla, na waring sa isang saglit. Marami, na inaakalang nasa mabuting kalusugan, ang namamatay matapos ang isang piging, o matapos magbalangkas ng mga makasariling balak para sa sariling pagpapadakila. Ipinahahayag,

“Nakipisan siya sa kaniyang mga diyus-diyosan; pabayaan na siya.” Ito’y nangangahulugan na hindi na siya iniingatan ng Panginoon laban sa kapahamakan. Dumarating ang biglaang kamatayan, at ano ang halaga ng kaniyang gawain sa buhay? Ang kaniyang buhay ay naging kabiguan. Ang punongkahoy ay nabubuwal sapagkat ang kapangyarihang nagtaguyod dito ay iniwan na ito sa kaniyang paghahain sa mga diyus-diyosan.

Ang kalalakihan at kababaihan ay lubhang abala sa paghahanap ng anumang ikalulugod. Ipinagbibili nila ang kanilang mga kaluluwa sa walang kabuluhan, at binabawi ng Diyos ang Kanyang mahabang pagtitiis at pagtitimpi. Sila’y iniwan sa kanilang pasya.

May mga tao na, habang ipinahahayag na naniniwala sa kasalukuyang katotohanan, ay dinungisan ang kanilang pananampalataya at tumangging lumakad sa liwanag. Sino ngayon ang magtatakwil sa kanilang mga makasarili at makamundong prinsipyo? Sino ngayon ang magsisikap na matanto ang kahalagahan ng kaluluwa? Anong pakinabang ang mapapasa-tao, kung makamtan niya ang buong sanlibutan at mawala ang kaniyang sariling kaluluwa? O ano ang maibibigay ng tao na kapalit ng kaniyang kaluluwa? Nagugutom at nauuhaw ba kayo sa tinapay ng buhay at sa tubig ng kaligtasan? Natatanto ba ninyo ang halaga ng mga kaluluwang pinagkamatayan ni Cristo? Ang mga inaakalang Cristiano ba ay namumuhay ayon sa kanilang pagpapahayag ng pananampalataya? Batid ba nila ang kahalagahan ng kaluluwa? Nagsisikap ba silang dalisayin ang kanilang mga kaluluwa sa pamamagitan ng pagsunod sa katotohanan? Manuscript Releases, tomo 20, 150, 151.